poia abbiellule Ewaga. Agga kule, ütles issa weel, tüdruk ei pea mitte üks ainus pääw kaueminne seäl Hanso maias pinatud sama, sest et kulen, mis üsna willets pölli sel waesel lapsel tännini seäl on olnud. Tahhan lasta ettepanna ja sinnuga senna sõita, et tome tedda warsti meile. Sest saab jah wissiste natuke tülli ja kärrin, agga mis woib parrata. Kui ei lähhä hea wisiga korda, siis peab wäe kaupa katsuma.

Läksid omma illusa woorwankriga kui tuul ärra, ja joudsid ni kermeste taggasi, et ei olnud weel mitte kuus tundi möda, kui jubba kolmekeste, Ewa olli kolmas, möldri õue wärrawast sisse sõitsid. Keik kolm ollid üsna römo näoga nähha. Kui emma sedda nägi, panni temma käed risti ja ütles: nüüd tunnen minna jälle selgeste, et leskede ja waeste-laste Issa taewas on, ja kui kindel se sanna on, mis ta ütleb: „Hüa mind appi ahhastusse päwal, siis tahhan ma sind sest wäljakiskuda, ja sinna pead mind auustama."

Weski maias said peagi röömsad pulmad, ja nende järrele jõudsid rahholissed, önsad ning jummalakartusse aastad. Ewa olli kui Jummala ingel senna perrese astunud, ja temmaga ka wäljaspiddise seisusse polest ön ja önnistaminne. Mölder ja naene läksid jälle nago noreks laste önsa põlwe ja laste-laste parrast, kes neile nende wannudusses melejahhutamisseks ja sureks römuks ollid.

Hans Huberti maias olli hopis teine luggu. Rikkas Kristina olli alles ikka ainoüksi ja sellele sada, kellel himmo olleks temma järrele. Sest nüüd ei teinud seäl ennam suurt wahhet mitte selle wahhel, kes ennast wäimehheks ja peigmehheks pakkus: essimenne keige parrem. Agga ei ükski ei raatsid, sedda tüdruko enneste ommale wõtta. Eks ta ei olnud iggas kohhas teäda kül kui rahha ahne, sitke, laisk ja riakas loom. Sel surel rikkussel juhtus ka natuke awalt üsna teine karw. Hans pillutas sedda monne aasta sees laiale pras-